

УРСУЛА ЛЕ ГУИН КОНСКИ ЛАГЕР

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Всички други възрастни бяха на паркинга откъм улицата, но Сал остана с Нора, докато чакаха шофьорите на автобусите.

— Може би ще си в хижата край потока — каза Сал тихо и сериозно. — Аз бях там втората година. Най-добрата е, номер пет.

— Как така, ти кога разбра в коя хижа си?

— Да не вземат да забравят, че с теб сме в една хижа — обади се Ив с писклив глас. Нора не я погледна. С Ив бяха планирали от месеци и знаеха от седмици, че ще бъдат в една хижа, но каква полза от това, ако не намереха хижата си, пък и Сал не поглеждаше Ив, гледаше само Нора. Сал беше като изящна кула от слонова кост.

— Развеждат те наоколо още с пристигането — каза тя, а спокойният ѝ глас се обръщаше направо към снощния сън на Нора, в който тя не успяваше да намери стаята, където трябваше да се яви на изпита, беше закъсняла и оглеждаше безброй бараки със сламени покриви в гора от тънки черни дървета, израснали много близо едно до друго, като коса под ръчна лупа. Нора не бе казала на никого за съня, но сега си го спомни и го забрави.

— След това имате вечеря и първи лагерен огън — продължи Сал. — Кими пак ще бъде ръководител. Тя е много съвестна. Слушай, кажи на стария Мереди...

Нора пое дъх. Във всички истории за Конския лагер, които беше поискала да чуе и които слушаше от три години — историята за бурята, историята за конекрадеца, чудесните истории за планините Стивънс — във всички тях дресьорът Мереди участваше: Мереди беше, Мереди каза, Мереди знаеше.

— Кажи му, че му пращам много здраве — каза Сал с тъмна усмивка, вперила поглед през паркинга към далечните, безплътни небостъргачи на града. Зад тях с въздишка се отвориха вратите на автобуса за момичета младша възраст. Един след друг двигателите на четирите автобуса заръмжаха и забълваха дим. По асфалта в горещата сутрешна светлина на опашка се редяха малки фигурки и се качваха в автобуса за момчета младша възраст. Високи, глъхнещи от разстоянието гласове крещяха.

— Добре. Ей, да прекарате добре — пожела Сал. Тя прегърна Нора и после, без да пуска ръката ѝ, я погледна изпитателно от висотата на кулата от слонова кост. Нора проследи с поглед леката ѝ

походка, закръглената фигура през черното пространство до другите като нея, които я наобиколиха и поздравяваха:

— Сал! Ей, Сал! Сал!

Ив нервничеше и скимтеше.

— Хайде, Нор, хайде. Ще седнем чак отзад!

Една до друга, двете напиреха напред в опашката към зиналата врата на автобуса.

В хижа номер пет четири железни кушетки с тънки дюшеци, сиви одеяла, осеяни с флакони от репелент за насекоми и пяна за коса, тениски с надписи „Калифорнийски университет“ и „Аз ♥ мечета“, фенерче, ябълка, гребен с косми, заплетени в него, отворена книга с меки корици, оставена наопаки — „Черният жребец от Пиратския остров“. Над единичния покрив плътна сянка хвърляха вторично израснали секвои, а на няколко метра от верандата по кафяви камъни и ярки зелени растения течеше поток към слънчевата светлина. Зад хижата Джим Мередит, дресьорът на коне — нисък мъж на петдесет, яздил като жокей в младостта си, — крачеше по добре отъпканата пътека с бързите си и леко криви крака. Устните на Мередит бяха плътно стиснати. Очите му, тесни и подвижни, шареха от хижа на хижа, от едната до другата страна. През дърветата отдалеч долитаха високи гласове.

Ръководителите знаят какво е да си известен. Червената Джинджър, русата Кими и красивата черна Сю — те познават пороците на Пал, знаят как да не допускат Тригър да навежда глава и да пие по десет минути от всеки поток. Удрят едрите й рамене елегантно: „Ах, махай се оттук, глупачке!“. Те знаят как да плуват под вода, как да пеят в хармония, как да отмерват секунди и кога една подкова се е разхлабила. Знаят мястото си. Знаят къде е останалата част от Конския лагер.

— Домашният поток тук се влива в Малка река — казва Кими и чертае линии в прахоляка с клонка, която се чупи. — Момичета старша тук, момчета старша ето тук, младите птичари тук.

— На кого са притрябвали? — пита Сю и се прозява. — Хайде, кой ще ми помогне да разходя кобилите?

Всички бяха около лагерния огън на Кварцова поляна след уморителния първи ден, през първата нощ. Ръководителите все още пееха, но много тихо, толкова, че почти не можеше да се чуе, ако си в спален чувал и се ослушваш как Спот тропа и как Тригър пръхти и пристъпва на коневръза по меката, хладна планинска трева, заслушана в тихите гласове на спящите, как спящите се движат и как, по-късно, самотен който пее в планината.

— Нищо ти няма! Ставай! — каза Мереди и я плесна по бута. Тя обърна своята дълга деликатна глава към него и го погледна с укор. Фили се изправи на крака. Остана на място за миг, разтрепери червеникавата коприна на хълбока си сякаш да се отърве от мухи, после предпазливо опита крака си и тръгна напред, крачка по крачка. Крачка по крачка, без да я изпуска от поглед, Нора също тръгна с нея. В тялото ѝ все още имаше силен трепет. Когато мина покрай него, дресьорът само ѝ кимна. „Добре си“ — означаваше това. Беше добре.

Свобода, свобода да тичаш, защото тичането е свобода. Галопът е свобода. Какво друго може да бъде? Само други начини да тичаш, имитации на галоп из големите плата с вятъра. О, Фили, сладка Фили, любов моя! Ако Ив и Тригър не успяваха да я настигнат, забавяше крачка и се връщаше малко, ей там, през голямото обрасло с трева поле, след като научи това наизуст и го запамети завинаги — чистотата, чистата радост.

— Десен крак, Нор — каза Мереди. И премина към Кае и Тами.

Трябва да започваш с десен преден. Всичко друго е наред. Свободата зависи от това да започваш с десен преден, този дълъг крак, така добре балансиран на глезена си, да спускаш този нокът на средния пръст, така твърд и заоблен, да риташ пръстта. С висока

крачка премини покрай стария Мереди, който винаги крие усмивката си.

Рамо до рамо, тя и Ив, в дългата горещина на следобеда, в транс на светлината, през потока у дома сред изсъхналия див овес и девесил на Дългото пасище. „Страхувах се преди да дойда тук“ — мисли Нора смаяно и си спомня детството. Опира глава на стабилния копринен хълбок на Ив. Жиленето на малките мушички буди, шумоленето на дълги опашки приспива. Долу край потока, на място с груба трева, Фили пасе и дреме. Идва Сю с бавна крачка, намига безмълвно, красива като пламнал въглен, ленива и целеустремена, отправила се към сянката на върбите. Струва ли си да станеш, за да слезеш долу и да натопиш краката си в хладната вода? Следващата година Сал ще е прекалено стара за лагерник, но вероятно ще дойде като ръководител, ще се върне тук. Нора ще дойде за втора година, Сал ще е ръководител. Ще бъдат тук. Свободата е това, което се случва: слънцето през лятото, дивата трева, връщането всяка година.

Докато се прибират от дългото пътешествие с багаж до планините Стивънс, уморени и изпоцапани, жадни и блажени, докато се спускат от високите места в колона, Сю подтичва пред нея, а Ив е полузаспала отзад, някакъв звук или движение кара Нора да обърне глава и да погледне през планинската поляна. В далечния край под тъмните ели колона коне с ездачи и багаж.

— Гледай!

Ив пръхти, Сю мърда уши и застива. Нора спира в колоната зад нея, изопва врат, за да види. Вижда сестра си първа в далечната колона, гордо вдигнала малката си глава. Крачи леко, лесно, свежа е, тъкмо потегля към високите проходи на планината. На гърба ѝ седи млад мъж с изправена стойка, обърнал леко русата си глава настрани, към гората. Едната му ръка е на бедрото, другата държи юздата, води я. Нора вика и после се откъсва от колоната, спуска се към Сал, зове я.

— Не, не, не, не! — вика.

Зад нея Ив, после и Сю я викат:

— Нор! Нор!

Не чува, не обръща внимание. Продължава напред, с цвят на слонова кост, далечна в ясната, суха светлина, и навлиза в сенките на дърветата. Другите коне и ездачите им я следват в тръс един след друг, докато и последният не се скрива от погледа.

Нора спира в средата на поляната, в тревата, огряна от слънцето. Мухите жужат.

Тръсва глава, обръща се и се връща към колоната. Минава по дължината ѝ, покрай всички и ги дразни, закача се. Кими ѝ вика да се върне в колоната, после Сю излиза от мястото си и я гони, после Ив препуска, с пронизително цвилене, после Кае и Фили, и всички останали, до една, първо в раван, после в пълен галоп, бясно, в надпревара, бягат към Конския лагер и Дългото пасище, към Мереди и дългото вечерно стоене в ограденото поле, във вкусната суха трева, в плитката до глезените вода на потока у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.